

ΤΙ ΕΠΙΝΕΤΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΚΡΙΣΙΜΟΥ ΜΑΧΗΣ

«Ηλίοτ» 46 2 186 1939

Εύρισκόμεθα — ως θά ένθυμηται ὁ ἀναγνώστης — εἰς τὰς παραμονάς, ἢ ἀκριβέστερον εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Οἱ Πέρσαι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἰππίου, ἔχουν ἤδη διέλθει δι' ἀπλῆς κωπηλασίας εἰς τὴν ἀντίπεραν τῆς Ἑρετρίας θύγην. ἡ δὲ προσόρμησις ὑπῆρξεν εὐχερὴς καὶ ἀκινδυνος ἰδίως διὰ τὴν ἀποβίβασιν τοῦ σπουδαίου ἱππικοῦ του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ κακὸς ἐκεῖνος Ἀθηναῖος προδότης Ἰππίας ἐστήριζε τὰς μεγαλτέρας ἐλπίδας του. Καὶ ἐστρατοπέδευσαν... προσωρινῶς, ἔτοιμοι νὰ κατακλύσουν τὴν Ἀττικὴν.

Εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὡς εἴδομεν, τρεῖς ἐπιφανεῖς φυσιογνωμαὶ δεσπόζουσιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Ὁ Ἀριστείδης, ὁ Δίκαιος, ὁ ἐντίμος πολίτης, ὅστις ὁμῶς ἐφοβεῖτο τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἀγορᾶς, τὴν ἐξόρμησιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τὰς ἀπὸ θαλάσσης ἰδίως ἐπιχειρήσεις, ἀντιτιθέμενος ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἰδρυσιν μεγάλου ἐπίνειου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς. Αὐτὰ ὅλα ἦσαν πολὺ φυσικά, ἐφ' ὅσον ὁ μέχρι πτωχείας καὶ στερήσεων ἀριστοκράτης αὐτὸς ἡγεῖτο τῆς πατρίας τῶν εὐπατριδῶν, τῶν ὁποίων καὶ συνώψιζε τὰ ἰδανικά τῆς πατριάρχικης «κλειστής» οἰκονομίας. Ἀκόμη φυσικώτερον, εἶνε τὸ ὅτι ὅπως ἡ ὅλη πατρία του, οὕτω καὶ αὐτὸς, ἦτο «εἰρηνόφιλος». Ἐκαμεν δὲ, ἡδύνατο — ἐντὸς πλαισίου τιμωρίας πάντοτε καὶ ἀγνῶν πολιτικῶν ἡθῶν — διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὰς Ἀθῆνας ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναμειχθῶν εἰς τὰ ἰωνικά πράγματα, καὶ ἰδίως εἰς τὴν μεγάλην Ἰωνικὴν Ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Περσῶν. Ἀλλὰ τώρα, ὅτε δὲν μένει πλέον ἀμφιβολία περὶ τῶν πεπωμένων τῆς πατρίδος του, ὁ Δίκαιος ὄχι μόνον δὲν κυλίστα εἰς τὸν θόρβον τῆς προδοσίας, ἀλλὰ καὶ παύει νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦ ἀναποτρέπτου πλέον πολέμου καὶ τοὺς παράγοντας τῆς πατρίας του μεταπίθῃ.

Εἴδομεν ἐπίσης καὶ τὰ χαρακτηριστικά τῆς δευτέρας ἐκείνης μεγάλης φυσιογνωμίας, τοῦ Θεμιστοκλέους, εὐπατρίδου καὶ αὐτοῦ ἀλλὰ ἡγούμενου τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, ἰδίως ὁμῶς τῆς μεσαίας τάξεως, τῆς ὁποίας καὶ ἐνστερνίζεται τὰ τολμηρὰ ἰδανικά, μετὰ τὴν παράφορον μάλιστα ὁρμὴν ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, καὶ μετὰ ἐπινοήσεις, ὡς θά ἴδωμεν, τόσοσιν παρατόλμους, δι' ὧν ἐσώθησαν μὲν ἡ Ἑλλάς, ὁ Ἑλληνισμός καὶ γενικώτερον ὁ Εὐρωπαϊσμός, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι, θά ἐπιβῶν πάντας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ μεταπίσῃ ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος τολμηρὸς ἦτο... «προδότης», ἀπεχθέστερος ἰσῶς καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἐφιάλτου.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη στιγμή τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πολιτικοῦ νοῦ, δὲν εἶχε σημαίνει ἀκόμη. Εὐτυχῶς δέ, διότι, τύχῃ ἀγαθῇ ἐπρόκειτο τὰς Ἀθῆνας μετὰ τὴν μεγάλην φυσιογνωμίαν, δυναμένην νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ «ταμπλῶν», μεταξὺ τῶν δύο ἀκροτήτων. Πρόκειται περὶ τοῦ Μιλτιάδου. Τὸ δράμα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός θ' ἀπασχολήσῃ εἰς προσεχὲς τεύχος τὴν σελίδα περὶ τῶν ἱστορικῶν Φυσιονομιῶν.

Ἄς ἔχωμεν πρὸς τὸ παρὸν ὑπ' ὀφιν μας, ὅτι ὁ παλαιὸς αὐτὸς Ἀθηναῖος, λησμονημένος ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του, κατέπλευσε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Φάληρον, μετ' ἰδιόκτητα πολεμικά πλοία, μετ' ἰδίους πολεμιστὰς, μετ' ἡσασαυρούς, καὶ μετ' ἑμὴν θασιλίσαν, περὶ τῆς ὁποίας τὸ «κουτσομπολιό» τοῦ καιροῦ διέδωκεν ὅτι ἦτο... παλλακίς του, ἐνῶ πράγματι, ἡ ἡγεμονία αὐτῆς τῆς Θράκης, ἦτο σύζυγος τοῦ Ἡδῆ μεσσηλικὸς «πρίγκηπος» - συζύγου.

Καὶ ἐδῶ ἐπίσης ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ μὴ κινήσῃ διόλου τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Ἀθηναίων ὁ λησμονημένος αὐτὸς ποὺ κατέφθινεν εἰς τὴν γενέτειράν του ἐν πλήρει πολεμικῇ ἐξαρτύσει. Δὲν συντρέχει δὲ λόγος οὐδεὶς, νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς συμβαίνει ὡς «μικροτήτες», αἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διατυπωθεῖσαι κατηγορίαι, συκοφαντίαι, ὡς καὶ αἱ σχετικαὶ δίκαι πού ἐπηκολούθησαν καὶ τῶν ὁποίων θά ἴδωμεν ἀλλοῦ τὰς λεπτομερείας. Ἦσαν πάρα πολὺ φυσικά ὅλα αὐτά, ὅσον φυσικὸς ἦτο καὶ ὁ τοιοῦτου εἶδους κατάπλους τοῦ ἀνδρός, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θράκης ἀπὸ τοὺς Πέρσας. Ἀλλὰ ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίσταντο ὅτι ὁ «γεωφερόμενος» αὐτὸς δὲν ἐρχεται ὡς κατὰ τῆς οὐδὲ ὡς ἐπιδοῦς τύραννος, τὰ βλέμματα καὶ αἱ ἐλπίδες ἐστράφησαν πρὸς τὸν Μιλτιάδην, τῶσαν ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως — προκειμένου νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὰς κρίσεις ἐκείνας στιγμὰς, ἀκομματικῶς πλέον τὰς δύο πατρίας — ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως πολεμικῆς — προκειμένου περὶ στρατιωτικοῦ ἐμπεδίου, καθ' ἣν μάλιστα στιγμήν ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἀστεως ὑπέφερεν, ἐφ' ὅσον αἱ λαοκρατικαὶ ἀκρότητες ἀνέθετον εἰς τὴν... τύχην τὴν φροντίδα τῆς στραταρχίας.

Ὅπως λοιπὸν αἱ περιστάσεις ἀνέδειξαν ὡς «θεόσταλτον», πράγματι, τὸν Μιλτιάδην. Εἰς αὐτὸν προφανέστατα ὀφείλονται καὶ τὰ πρῶτα μέτρα πρὸς ψυχραῖς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως.

Οἱ Ἀθηναῖοι στέλλουσιν εἰς Σπάρτην ὄχι πλέον ἀργοκίνητον πρεσβείαν, ἀλλὰ ἕνα δρομέα, τὸν ἡμεροδρόμον Φειδιππίδην («ἡμεροδρόμος» ὡς γνωστὸν, ἦτο ὁ δυνάμενος νὰ τρέξῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας).

Ἐγενήθη κάποτε ζήτημα, ἐπὶ τοῦ διατὶ δὲν ἐστεύαν ἱππέα. Φαίνεται ὁπερβολικά τὰ πορίσματα καὶ εὐθηναὶ αἱ κρίσεις, περὶ τοῦ ὅτι οὐδεὶς τῶν εὐπατριδῶν ἤθελε νὰ θυσίῃ τὸν ἵππον του. Τὸ θέβαιον εἶνε ὅτι, δικαίως θά ἴδωμεν, οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς κινήμας τοῦ ταχυδρόμου τῶν ἡ εἰς τὴν ταχύτητα οἰουδήποτε ἀλόγου. Ὁ Φειδιππίδης τρέχει εἰς τὴν Σπάρτην, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτεραν ἀποστολὴν βοήθειας. Ὡς γνωρίζομεν, οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ ἐπερχομένου κινδύνου, εἶχον ἤδη συνάψει συμμαχίαν μετὰ τὴν Σπάρτην, ὑπὸ σκληροῦς μάλας δόξας. Ἀλλὰ ἐγνώριζον καλὰ τοὺς ἀπελπιστικῶς τοπικιστὰς Σπαρτιάτας, καὶ εἶχον τὴν δευδερκεῖαν νὰ μὴ ἀ-

ναμείνουν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἡμεροδρόμου, ἀλλὰ νὰ λάθουν τὸ ταχύτερον τὰ μέτρα τῶν, ἀσχετῶς τοῦ ποῖαν καὶ ποσὴν βοήθειαν θά ἐστεύουν οἱ Σπαρτιάται. Ἀλλὰ ἡ στρατηγικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Μιλτιάδου ἀνεφάνη εἰς τὸ ὅτι αὐτὸς ἐπέισε πρῶτον τοὺς στρατηγούς οἱ ὁποῖοι πάλιν ἐπέισαν τὸν ἄνθρωπον, νὰ μὴ ἀναμείνουν μετ' ἐσταυρωμένης τὰς χεῖρας τὸν ἐχθρὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν περίβολον τῆς πόλεως — ὅπως εἶχε προδικάσει ὁ Ἰππίας — ἀλλὰ νὰ ἐκκινήσουν τὴν πόλεωσιν οἱ μάχιμοι, ὅπως ἀναμετρηθῶν μετὰ τοὺς ἐπιδρομείς ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν τῆς πόλεως. Βεβαίως, τὸ Ἄστυ δὲν ἡδύνατο νὰ παραμείνῃ ἔρημον ὑπερασπιστῶν κατὰ τὰς κρίσεις ἐκείνας ἡμέρας, πολλὰ μᾶλλον διότι ἐκρίθη ἀπαραίτητος καὶ μία δευτέρα ζώνη ἀμύνης. Νεώτεροι τακτικοὶ ἡσυχολήθησαν μετὰ τὸ σημεῖον αὐτό. Κατὰ τοὺς μὲν ἡ δευτέρα αὕτη ζώνη... ἐπερίτευν «ἀπολύτως», ἐφ' ὅσον ἡ τύχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος θά ἐπαίετο εἰς τὸν Μαραθῶνα, ὅπου, ἐάν ἐπεκράτουν οἱ Πέρσαι, οὐδεμία «ζώνη» θά ἡδύνατο νὰ τοὺς συγκρατήσῃ πλέον. Συνεπῶς — κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐκδοχὴν — ἦτο ἀσύμφορος ἡ ἐξουδυνάτισις τῶν μαχίμων δυνάμεων, πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἐφεδρείας ἐκείνης.

Ὑπάρχει ὁμῶς καὶ ἡ ἐντίθετος ἐκδοχή. Ὅσον κρίσιμοι καὶ ἐάν ἦσαν αἱ στιγμαὶ, ὅσον ἀνίσος καὶ ἐάν ἦτο ὁ ἄγων, ὁ Μιλτιάδης, πρὸ πάντων, δὲν ἠκολούθησε τυχοδιωκτικὴν τακτικὴν. Ὁ ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τὸ θασιλεῖον τῆς συζύγου του ὄχι μόνον δὲν ἐτρομοκρατεῖτο ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἀλλὰ προφανέστατα οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς νικηφόρου ἀντιμετώπισεως τῶν θαρβάρων. Ἀπέδιδε δὲ σπουδαίαν σημασίαν εἰς τὴν δευτέραν ἐκείνην ζώνην ἀμύνης, προφανῶς πεπεισμένος ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔπρεπε νὰ πᾶσουν μέχρι τοῦ τελευταίου πρὶν ἀφήσουν τοὺς Πέρσας νὰ περάσουν.

Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτόν, μόνον 9.000 ὀπλίται ἐτάχθησαν ὑπὸ τοὺς στρατηγούς. Αὐτοὶ ἦσαν πάνοπλοι, μετὰ ἰδιοκτῆτους ἐξαρτύσεις, καὶ ὅσοι εἶγον δούλους ἠκολούθουντο ὑπ' αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑποπέτουν ὡς ὑπασπισταί, ἀλλὰ ἡδύνατο νὰ πολεμήσουν καὶ ὡς «φιλοὶ», ἐλαφρῶς δηλαδὴ ὀπλισμένοι. Καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ προέειν μία διευκρίνισις. Χαρακτηριστικὸν τῶν ὅλων μηδικῶν πολέμων εἶνε ὅτι αἱ ἐντιμέτωποι δυνάμεις ἦσαν ἀπὸ μέρους μὲν τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἐλευθερῶν πολιτῶν, ἀπὸ μέρους δὲ τῶν Περσῶν δυνάμεις δούλων ἢ «ἡμιδούλων» καὶ προδωτῶν. Τὸ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι συμπαρέλαβον ὁμοῦ καὶ τοὺς δούλους τῶν, αὐτὸ δὲν ἀλλοιώνει τὸν χαρακτῆρα τῆς παρατάξεως τῶν ὡς ἐλευθέρων. Ἀφ' ἐνὸς ἡ δουλεία ἐν Ἀθήναις οὐδέποτε ἔλαβε τὴν μορφήν ποὺ εἶχεν αὕτη εἰς τὴν Ἀσίαν ἢ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἔπειτα εἰς Ρώμην. Ὁ δούλος τοῦ Ἀθηναίου εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον μέλος τοῦ «οἴκου». Ἀφ' ἑτέρου οἱ ὀπλίται δὲν ἐνέπαινον ἑαυτοὺς ὡς ἐλευθέρους.

το ίδιον χωρίον όπου διεξάγεται η κυριακάτικη αυτή τελετή, υπάρχει η καθολικὴ μοναστήριον καὶ ἡ καθολικὴ σχολὴ καλογραιῶν, ἡ ὁποία ἔχει γήρεον μπάσινετ μπῶλλ καὶ τένις. Αἱ κυρίες καλῶνται διδάσκουν εἰς τὰς μελαψὰς μαθητείας τὰ σοφὰ πράγματα ποὺ μαθαίνουν ὅλοι οἱ πολιτισμένοι εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀλλ' αἱ νεάνιδες ὅταν ἀποφοιτήσουν, θὰ φορέσουν κοντὰ εἰς τὸν σταυρὸν ποὺ κρέμεται εἰς τὸ στήθος τὸν καὶ ἕνα φυλακτὸ διὰ τὰ κακὰ πνεύματα καὶ ἕνα θραχιόλι ἀπὸ κοχύλια, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς βοηθήσῃ νὰ παντρευθοῦν γρήγορα... Τὸ δῶδον, θὰ τοποθετήσουν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν των, τὸ ξύλινον ξδανον, ποὺ ἀπαγορεύει τὴν εἰσόδον εἰς τὸν πειρασμὸν, καὶ καθὼς θὰ λύνουν τὰ μαλλιά των προτοῦ πλαγιάσουν, θὰ σιγοτραγουδήσουν τὴν παλὰ λυπητερὴ μελωδίαν, ποὺ ἐπιπλήττει εὐλαβῶς τὴν θεᾶν. Οὐναλουῦθ, ἐγὼ γὰρ δὲν ἔστειλε οὐτε σήμερον τὸ παλληκάρι τῆς ἀγάπης των.

Αὐτὸ τὸ κράμα τῆς πίστεως καὶ τὸν προλήψεων, τῆς μορφώσεως καὶ τῆς διδασκαλίας, ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς ζωῆς τοῦ μικροῦ κράτους. Εἰς τὰς θρησκευτικὰς λιτανείας ποὺ τελοῦνται διὰ νὰ βρέξῃ, προστίθενται αἱ εἰδωλολατρικαὶ τελεταί, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ ἐξευμενήσουν τὸ πνεῦμα τῆς βροχῆς. Διότι ὑπάρχουν δύο ἐποχαὶ εἰς τὴν Αἴτην, τὸν μεγάλων βροχῶν καὶ τῆς ἀνομβρίας. Ἡ πρώτη ἀρχίζει τὸν Σεπτέμβριον καὶ διαρκεῖ ὡς τὸν Μάρτιον, ἡ δευτέρα ἐπικρατεῖ καθ' ὅλον τὸ ὅπλοισιν διάστημα τοῦ ἔτους. Οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι τὰ δύο πνεύματα ποὺ ἐκπροσωποῦν τὰς δύο αὐτὰς ἐποχὰς μάχονται συνεχῶς, εἰς κάποιο σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο ἄγνωστον. Σήμερον, ὅμως, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐβοήθησε τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ τὸ... ἀνακαλύψουν. Ἔτσι, τὸ πνεῦμα τῆς ἀνομβρίας ἔχει ὁμηγήριόν του τὴν κίλασιν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς βροχῆς τὸν παραδείσον, καί, ὅπως λέγει τὸ σχετικὸν τραγούδι, εἰς τὸ τέλος «οἱ σατανάδες τῆς ξηρασίας φεύγουν ντροπιασμένοι στὸ καμίνι τους, γιὰτὶ ἡ βροχὴ προβάλλει νικηφόρος».

Τὸ κλίμα, τροπικόν, θερμὸν καὶ ὑγρὸν, δὲν φαίνεται νὰ εὐνοῇ πολλὰ τοὺς λευκοὺς, τοὺλάχιστον εἰς τὰς χαμηλὰς πεδιάδας. Διότι εἰς τὰς ὀρεινὰς περιοχὰς, ἐπικρατεῖ πράγματι, μία ἀπὸ ἐκεῖνας τὰς αἰωνίας ἀνοίξεις τῶν παραδεισίων τόπων, σπουδὴν ποῦ τὸ τοπίον μὲ τὴν πλούσιαν τὴν ἐξαισίαν διαύγειάν της, καὶ ὁ ἥλιος ἔιν χυρὴν θαλπωρὴν του, συνθέτουν ἕνα ὕμνον ποίημα, εἰδυλλιακῆς ναληνῆς... Ἡ τὰς ὀρεινὰς αὐτὰς περιοχὰς τῆς ἡμετέρας, ὅπου ὁ πολιτισμὸς εἰσέδυσε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς ἀρίστα ὁργανωμένου τουρισμοῦ, συναντᾷ κανεὶς τὰς κοσμικὰς διασημότητας τῆς βορείου καὶ νοτίου Ἀμερικής. Ἐδῶ, εἰς τὰ τεράστια καὶ ὑπερπολυτελῆ ξενοδοχεῖα ποὺ ἔχουν ἀνεγερθῇ εἰς τὸ τέρας λαμπρῶν δρόμων, ἔρχονται νὰ ἀναπαυθοῦν οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, οἱ βασιλεῖς τοῦ πλοῦτου, οἱ αὐθένται τῶν μεγάλων βιομηχανιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ, δίπλα εἰς αὐτὸ τὸ μυθώδες περιβάλλον τῆς κινηματογραφικῆς πολυτελείας, ἡ ἔλπις παραδοκῇ διὰ νὰ σὰς ἐκπλήξῃ... Μικρὰ, ἀσχεγὸνα χωριουδάκια ἰθαγενῶν, εἰνε σπαρμένα στὰ γύρω θουνά, καὶ ἡ ζωὴ σ' αὐτὰ, ἀσάλευτη, θαρρεῖ, ἀπὸ αἰῶνων. καλὰ μέσα εἰς μίαν διδλκὴν μακαριότητα. Τὰ ἔθιμά των εἰνε ἐπίσης περιέργεια καὶ οἱ κάτοικοί των, μολονότι διέκουν συχνὰ νὰ περνῶν ἀπὸ δίπλα των, οἱ ἀεροδυναμικὲς λιμουζίνες — ἡλιγγιῶδη καὶ

παναρχαῖες παραδοσεῖς των. Ἡ κυρία παντρεύονται ἀφοῦ πάρουν προίκα ἀπὸ τὸν καλὸν τους — συνίσταται δὲ ἡ προίκα αὐτὴ εἰς πολλὰ ἢ ὀλίγα κτήνη—οἱ ἄνδρες καπνίζουν τὰ μακρὰ «τσιμπούκια τῆς εἰρήνης» τῶν ἐρωθεροδέρμων καὶ οἱ γυναῖκες φαίνονται πολὺ στενοχωρημένες διότι ἡ θρησκεία καὶ ὁ νόμος κατήγγειλαν τὴν πολυγαμίαν... Ἡ κατάργησις αὐτῆς, ἀποτελεῖ πράγματι ἕνα μέγα κοινωνικὸν ζήτημα διὰ τὴν Αἴτην. Ὑπάρχουν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν περισσότεραι γυναῖκες ἀπὸ ἄνδρες καὶ ἴσως δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Αἴτη, τώρα ὅπου ὁ γυναικωνίτης δὲν ἀπασχολεῖ πλέον πολλὰς συζύγους, ἔχει γίνῃ ὁ τόπος τῆς ἐξαγωγῆς χορευτριῶν καὶ ὑπερτριῶν. Οἱ κοπέλλες διαίρουνται εἰς τρεῖς κατηγορίας. Εἰνε ἐν πρώτοις ἐκεῖναι ποὺ πφορίζονται διὰ συζύγους, καὶ ποὺ δὲν εἰνε οὔτε ὥραια, οὔτε δύσμο-

μπορὺν παρὰ νὰ γίνουν υπηρετίες καὶ τέλος εἰνε ἡ κατηγορία τῶν ὥραιων, ποὺ ἀποκοτῶν αὐτοδικαίως τὸ δικαίωμα νὰ μάθουν μουσικὴν καὶ χορὸν. Οἱ Αἰτινὲς αὐτὲς εἰνε πράγματι ἐξαισία ὁμορφιάς, καὶ θὰ σὰς ἔτυχε δέβαια νὰ τις θαυμάσετε εἰς τὰ νυκτερινὰ κέντρα ἢ εἰς τὸν κινηματογράφον, ὅταν τραγουδοῦν τὰ μελαγχολικὰ τους τραγούδια μὲ τὴν κοντράλτο συνήθως φωνὴν των, ἢ ὅταν λυγρὸν τὸ θαυμάσιο σῶμα των μὲ σπανίον χάριν, εἰς μίαν ροῦμπαν φρενήρους οὐθμοῦ. Αὐτὲς ἀποτελοῦν καὶ τὸ κακὲρ τῆς Αἴτης, ὑπάρχει δὲ ἕνα εἶδος ὑπερηφάνειας καὶ εἰς τὸν τελευταῖον ἰθαγενὴ διὰ τὴν φήμην ποὺ ἀπολαμβάνουν τὰ ἔργα αὐτὰ προϊόντα τῆς πατρίδος του.

Εἰς τὸ Πόρτ - ὦ - Πρένς, ἡ παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ (Συνέγεια εἰς τὴν σελίδα 450)

Αἱ κυρία εἰς τὴν Αἴτην εἰνε χειραφετημένα περισσότερον ἀπὸ τὰς λευκάς. Ἀπόδειξις ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐοισθήτοι: σιγαρέττου προτιμοῦν τὰ μακρὰ τσιμπούκια, τὰ ὁποῖα σπανίως ἀποχωρίζονται

ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΝΤΙΛΛΑΙ

και «ψιλά», ειμή μόνον εις εκείνους τούς δούλους εις τούς οποίους είχαν απεριόριστον εμπιστοσύνην, ὅπερ σημαίνει ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν πιστοὶ καὶ συνεπῶς ῥηγορησθέντες ἀπὸ τούς κυρίους των, πάντως δὲ ἐβελούτως προσεφέρθησαν νὰ πολεμήσουν.

Προδιαγεγραμμένον σχέδιον οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσουν τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, ὑπὲρ θωμῶν καὶ ἐστιῶν. Ἐπίσης οἱ στρατηγοὶ δὲν εἶχον ἀποκρύψει, ὅτι τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐπιχειρήσεων εἶχεν ὁπωσδήποτε μεχρὶ στιγμῆς ὁ ἐχθρὸς, ὅτι ἡ μάχη θὰ ἐδίδετο ἐπὶ πεδίου ἐκλεγέντος ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καὶ ὅτι τέλος πάντων, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ στρατόπεδον ἔμελλε νὰ κανονισθῇ ἡ περαιτέρω ἐνέργεια, συιφώνως καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις. Ἐκεῖ διῶς διεφώνησαν οἱ στρατηγοί. Ἡ δὲ διαφωνία συνίστατο εἰς τοῦτο:

Ὁ Μιλτιάδης, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἤθελε νὰ μετατρέψῃ τὴν ἀμυνα εἰς ἐπίβειν. Ἡ πολύχροнос πείρα του ἀνατοὺς διαφοροὺς θρακικοὺς πολέμους, τοῦ εἶχε διδάξει ὅτι δὲν ὑπάρχει καλύτερα ἀμυνα ἀπὸ τὴν ἐπίβειν. Εἰς τὴν συγκεκριμένην μάλιστα περίπτωσιν, ἐπίστευεν ὅτι δὲν εἶχε καὶ δυνατότητα ἐκλογῆς. Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀναφέραμεν, κατὰ τὸν Μιλτιάδην, ἡ τύχη τῶν Ἀθηνῶν ἔπρεπε νὰ παιχθῇ ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἔμπειρος αὐτὸς στρατιωτικὸς ἀνταλαμβάνετο ὅτι εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τούς δύο πρωταρχικοὺς συντελεστάς πάσης νίκης, τὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ — ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὧων — καὶ τὸν ψυχολογικὸν παράγοντα, τὸ ἀκμαϊστότατον δηλονότι ἠθικὸν τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι ἐν ἐξῆλλω ἐνθου-

σιασμῷ ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὸ πᾶν διὰ τὸ πᾶν, ἀσυγκράτητοι καὶ ὑπερenthousiῶδεις πρὸς ἐπίβειν. Οἱ ἄνδρες ὧων τῶν φυλῶν διεπνέοντο ἀπὸ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ συναίσθημα. Ποῦ τοῦ κοινοῦ κινδύνου εἶχον λημονήσῃ τὰς κομματικὰς μικρότητας. Ἐπὶ πλεόν ὑπὸ τὸ κύμα τοῦ ἐnthousiasμοῦ, οὐδεμία ἐδόθη προσοχὴ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ καὶ τῶν ὀλικῶν ἀναγκῶν. Ἔστω καὶ ὀλιγόκαιρος ἀργοπορία θὰ κατέρριπτε τὸ ἠθικὸν τῶν ἐλευθέρων πολέμιων. Αἱ ὀλικαὶ ἐλλείψεις, ἡ κατὰπτωσις τοῦ ἐnthousiasμοῦ, αἱ δυσχέρειαι, ἡ ψυχραιμότερα ἀναμέτρσις καὶ σύγκρισις τῶν ἐλαχίστων δυναμῶν των πρὸς τὰς τεραστίας δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, ὅλα αὐτὰ, θὰ ἐσθύνον ἐνδεχομένως τὴν θέσιν καὶ παντοδύναμον φλόγα. Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ κάτι ἀκόμη σημαντικώτερον. Οἱ ἡττοπαθεῖς καὶ οἱ ἠθικῶς τετραυματισμένοι δὲν ἔλειπον ἀπὸ τὸ ἄστυ. Ζωντανὸς ὀργανισμὸς, ὡς ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἔχῃ καί... περιττώματα πολιτῶν. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μεταβληθοῦν εἰς πράκτορας τῆς τόσον καλῶς ὀργανωμένης «μυστικῆς ὑπηρεσίας» τῶν Περσῶν. Ἀλλως τε, τὸ παράδειγμα τῆς Ἐρετρίας ἦτο πρόσφατον.

Ὅλα αὐτὰ εἶχεν ὅπ' ὄψιν ὁ Μιλτιάδης, πεπεισμένος ὅτι ἡ μάχη ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὸν Μαραθῶνα. Κατ' ὁρθω-ε μάλιστα νὰ πείσῃ καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν στρατηγῶν, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀντεδῶν καὶ εἶχον ἕνα πολὺ θαρσύνον ἐπιχείρημα πρὸς τοῦτο. Ἦτο πράγματι αὐτόχρημα «ἀσπίς» τὸ νὰ παραταχθῇ εἰς ἀναπεπταμένον πεδίον μία δρᾶς ἐπιτιθεμένων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν ὑπερέβαινε τὰς 9.000 ἐναντι τῶν πολλῶν μυριάδων τῶν Περσῶν. Καμμία ἀκόμη βοήθεια, ἀπὸ πουθενά. Οἱ Πλαταιεῖς εἶχον υποσχεθῇ καὶ πράγματι ἡτοιμάζοντο νὰ στείλουν ἐπικουρίαν, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ἐφθανε μόλις εἰς τὸ δέκατον τῶν Ἀθηναϊκῶν δυνάμεων. Πῶς λοιπὸν νὰ ἀποτολμηθῇ τοιοῦτον ἐπιχείρημα; Διὰ μόνου τοῦ ὀγκοῦ των, οἱ Πέρσαι θὰ συνέτριβον τοὺς Ἕλληνας. Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μιλτιάδης ἦτο ἀνένδοτος. Ἐπίστευεν ἀκράδαντως εἰς τὰ ὅσα ἐπίστευε. Τὸ ἐπιτελεῖον τῶν στρατηγῶν εὐρέθη ἐν ἰσοψηφίᾳ. Ἐλεπτε δὲ ἡ κρίσιμος ψήφος, ἡ τοῦ πολεμάρχου, τοῦ ἔχοντος τὸ προνόμιον νὰ ἡγῆται τοῦ δεξιῦ κέρατος τῆς παρατάξεως. Πολεμαρχοῦ ἦτο ὁ Καλλιμαχος ὁ Ἀφιδναῖος. Ὑπῆρξε λοιπὸν στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὅλος Ἕλληνικὸς ἀλλὰ καὶ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἐξηρτήθη ἀπὸ ἕνα «ναὶ» καὶ ἀπὸ ἕνα «ὄχι» τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο καλὰ - καλὰ εἴτε «στρατιωτικὸς», μετὰ τὴν ἔννοιαν ποὶ διδόμεν σήμερον εἰς τὴν λέξιν. Ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴν ψήφον τοῦ ἀνθρώπου ἐξηρτήθη τὸ πᾶν. Γενναῖος καὶ μεγάλθυμος ὁ Καλλιμαχος ἐτάχθη μετὰ τὸν Μιλτιάδην.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον αὐτό. Ὑπῆρχεν ἕνας ἄλλος φοβερὸς κίνδυνος. Ἡ τύχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὡς εἵπομεν, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν... τὴν, εἰς τὰ στρατιωτικὰ ζητήματα. Οἱ στρατηγοὶ ἐξελέγοντο ὅπως ἐξελέγοντο ἄλλοτε οἱ νεώτεροι... «βλαχοδημαρχοί». Καί, τὸ πολὺ χειρότερον, παρεγνωρίζοντο ὅλα τὰ τεχνικὰ ζητήματα, ἕκαστος δὲ τῶν δέκα στρατηγῶν ἀνέλαμ-θαι ἐπὶ 24 ὥρων τὴν ἀρχηγίαν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὸν ἐνδεχόμενον τραγέλαφον, ποῦ δὲν ἀπεκλείετο

νὰ ἐπακολουθήσῃ, δταν τὴν κάθε ἡμέραν τοῦ πολέμου ὁ κάθε «στρατηγός» εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμεν ὁ συνάδελφός του τὴν προηγούμενην ἡμέραν. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἡ ἀγαθὴ τύχη ἐπενόη-γῃσεν, ἐνσαρκωθεῖσα τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀριστείδου. Αὐτὸς πρῶτος ἐσήμανε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου μετὰ τὸ ἀκαταλόγιστον ἐκεῖνο σύστημα καὶ παρεχώρησε τὰ προνόμια τοῦ εἰς τὸν Μιλτιάδην. Ὅχι δὲ μόνον αὐτό, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ τὸ ἐπέτυχεν.

Ἐπὶ τέλους, ἡ μικρὰ ἐκείνη στρατιά τῶν ἐλευθέρων εἶχε τὸν ἰθύνοντα νοῦν της, εἶχε τὸν ἕνα ἀρχηγόν, τὴν μίαν θέλησιν. Καὶ ἡ θέλησις αὕτη ἐνεσαρκούτο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πράγματι ἀρίστου.

Συνθησιμένος εἰς τὸ νὰ δεσπόζῃ καὶ νὰ ἀρχῇ, ὁ Μιλτιάδης, ὁ ὁποῖος εἶνε θαύμα πῶς ὑπέστη μέχρι τοῦδε τοὺς λαοκρατικὸς θεσμούς τῶν Ἀθηνῶν, ἀνέλαβε τὰ ἥνλια μετὰ τὴν ἀρχὴν καὶ χεῖρα. Καὶ τὰ ἐκράτησε τὰ ἥνλια αὐτὰ σταθερώτερα ἀπὸ ὅτι θὰ ἔδύνατο νὰ τὰ κρατήσῃ κάθε ἄλλος Ἀθηναῖος. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, ἐδέχθη «πῶς καὶ πῶς» τὴν ἀσήμενον βοήθειαν τοῦ ἔσπελλον οἱ Πλαταιεῖς. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡσυχολήθη μετὰ τὴν λεπτομερῆ ἐπισκόπησιν τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ ξενητευμένος αὐτὸς φυσικὸν ἦτο νὰ εἶχε λημονήσῃ τὴν ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένην πεδιάδα καὶ ἤθελε τώρα νὰ τὴν γνωρίσῃ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας της. Ὁ ἔμπειρος ὀφθαλμὸς του ἀνεγνώρισεν ἁμέσως, ὅτι ὁ Μαραθῶν δὲν παρουσίαζε διὰ τοὺς Πέρσας ἰδεώδες πεδῖον μάχης, ὡς ἐφαντάζετο ὁ Ἰππίας.

Εἰς ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Πολλὰς εἰς κυψέλας μελισσῶν εὐρίσκονται, καλυπτόμενα ὑπὸ κηροῦ, πτόματα ποντικῶν. Οἱ μελετῆται τῆς ζωῆς τῶν μελισσῶν δὲν ἠδυνήθησαν εἰς τὴν ν' ἀποκαλύψουν πῶς εὐρίσκονται τὰ πτόματα ταῦτα ἐντὸς τῶν κυψελῶν, μολονότι εἶνε γνωστὸν ὅτι ποντικοὶ εἰσβάλλουν εἰς κυψέλας καὶ ἐπιφέρουν κα-ταστροφάς.

Συνεργάτης Ἀγγλικὸς περιοδικὸς παρέχει ἤδη τὴν σχετικὴν ἐξήγησιν. Οἱ ποντικοί, γράφει, εἰσέρχονται εἰς τὰς κυψέλας κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε αἱ μέλισσαι εἶνε ναρκωμέναι, καὶ τρώγουν τὸς τὸ μέλι ὅσον καὶ τὸν κηρὸν. Ἐνίστε ὅμως παρασύρονται ἀπὸ τὸ κλεπτι-κὸν πάθος καὶ ἐξακολουθοῦν τὰς ἐπιδρο-μὰς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως, ὅτε αἱ μέλισσαι ἀνακτοῦν τὴν ζωηρότητά των. Τότε αὐταὶ ἐπιτίθενται κατὰ τὸν κλεπτικὸν καὶ τὰ κεντήματά των προ-καλοῦν τὸν θάνατον ἐνὸς ἢ περισσοτέρων ποντικῶν. Ἀλλὰ αἱ μέλισσαι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ σφύρουν ἔξω τῆς κυψέλης τὰ πτόματα τῶν ἐχθρῶν των. Διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἡ μόλυνσις ἐκ τῆς ἀποσυνθέ-σεως αὐτῶν, ἐκκρίνουν εἰδικὸν ὕγρην, τὸ ὁποῖον ἀμέσως πήγνυται καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου καλύπτονται τὰ πτόματα. Τὸ ὕ-γρην τοῦτο δὲν εἶνε κηρὸς, ὁμοιάζει δὲ πρὸς αὐτόν. Τὰ πτόματα θάπτονται οὕ-τως ἀεροστεγῶς καὶ ἡ κυψέλη δὲν μο-λύνεται.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΛΗΚΟΕΙΔΙΤΙΔΟΣ

Ἡ αἰτία ἥτις προκαλεῖ τὴν σκωληκοει-δίτιδα δὲν εἶχεν ἀνακαλυφθῇ. Ἀπλῶς ἦτο γνωστὴ ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀσθενείας, εἰσχώρησις μολυντικῶν στοιχείων ἐντὸς τοῦ τοιχώματος τῆς σκωληκοειδοῦς ἀπο-φύσεως, ἥτις παρουσιάζει, ἄλλοστε, εὐ-πάθειαν κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, καθ' ἣν καὶ σημειοῦνται αἱ περισσότερατε-ριαιώσεις τῆς ἀσθενείας ταύτης.

Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον, ἐνῶ ἐπὶ ἔτι εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀπόφυσιν μολυντικὰ στοιχεῖα, δὲν εἰσδύουν εἰς τὸ τοίχωμά της, ἐξαιρτικὰ γίνεται ἡ εἰσχώ-ρησις διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐπιαιολύμματος τοῦ τοιχώματος καὶ κατὰ συνέπειαν ἐ-πέχεται ἡ μόλυνσις; Πολλὰ ὑποθέσεις εἶχον γίνεαι. Τώρα οἱ Ἀμερικανοὶ ἰατροὶ Οὐόγκεντιν καὶ Ντένγλις ἀγγέλλουν ὅτι εὐρήκαν τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. Ἡ αἰτία αὕτη εἶνε ἐμφραξίς τῶν πόρων δι' ὧν ἐκχέεται ὕγρην ἀποκλείον τὴν ἐπαφὴν μολυσματικῶν οὐσιῶν καὶ τοιχώματος. Ἡ ἐκκρίσις τοῦ ὕγρου, γινόμενη καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀποφύσεως, προ-φυλάσσει αὐτήν. Ὄταν τὸ ὕγρην λειψῇ, τὸ τοίχωμα προσβάλλεται, φθείρεται εἰς τι μέρος αὐτοῦ καὶ προκαλεῖται ἡ μό-λυνσις.

Κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἰατροὺς, μόνον ὁ ἄνθρωπος, ὁ κύνικος καὶ ὁ χιμπατζῆς ἔχουν ἀποφύσεις ἐκκρινούσας τὸ προ-στατευτικὸν ὕγρην. Αἱ παρατηρήσεις ἀ-πέδειξαν ὅτι καὶ προσωρινὴ ἀδύνη ἐμ-φραξίς προκαλεῖ συνεχῶς αὐξανόμενην πίεσιν ἐντὸς τῆς ἀποφύσεως.

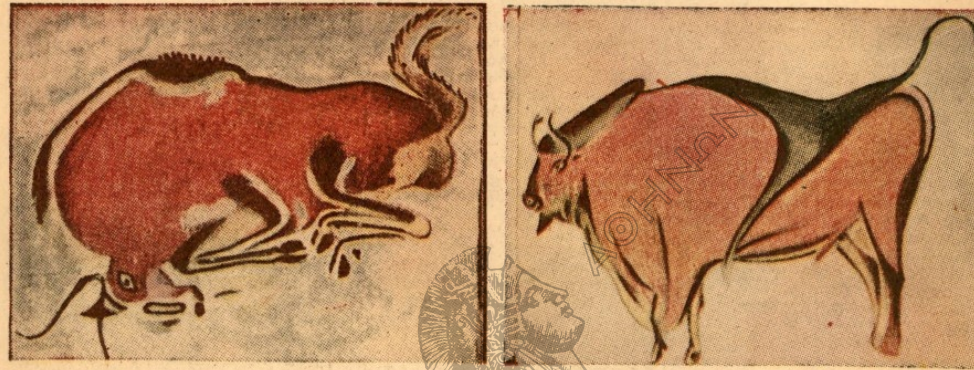
Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο πρωτόγονος άνθρωπος δὲν περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ δημιουργήσῃ τὰ καλλιτεχνήματά του μόνον ἐπὶ τεμαχίων ὀστέων καὶ κεράτων. Πρώτην ὕλην ἐκφύσεως τῶν συναισθημάτων του εἰς αἰσθητικὰς μορφὰς τοῦ προσέφερον καὶ τὰ τοιχώματα τῶν σπηλαίων, ὅπου κατῴκει. Τὰ πλεῖστα τῶν σπηλαίων αὐτῶν εἰς τὰ τοιχώματά των φέρουν ἰχθυογραφήσεις χαραγμέναις καὶ σκαλιστά σχέδια. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν δτι μόνον οἱ Μπρόιλ, Καπιτάν καὶ Πε-

τος... Τέλος συμβαίνει ἐπίσης νὰ εἴναι εὖτω πως ἐπεξεργασμένοι ὁ θράχος τοῦ τοιχώματος, ὥστε ἡ εἰκὼν νὰ ἀποδίδεται ἀνάγλυφος.

Χαρακτηριστικώτερα μαρτυρικὰ καὶ περιγραφὰς ἀσφαλεῖς μᾶς παρέχουν οἱ ὡς ἄνω ἀναφερθέντες ἐρευνῆται, ἀναφέροντες σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ἑξῆς: «Ὅλαι αἱ εἰκόνες εἶνε χαραγμέναι εἰς καθέτους θράχους τῶν τοιχωμάτων τοῦ σπηλαίου, εἰς μήκος... ἑκατὸν περίπου μέτρων ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς. Τὸ

μὲν τῶν τεχνοκριτῶν αὐτὸ φαίνεται ἐ...φοθερὸν εἰς δύναμιν, ἀκίνητον μὲν, ἀλλὰ παῖζον μὲ τὴν προσοκίδα του». Ἄλλο χαρακτηριστικὸν παράδειγμα εἶνε οἱ χονδροὶ θίσωνες τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀλταμίρας, ἐν Ἰσπανίᾳ, «ἐπιγμέναι εἰς τὰ λίπη των», ὁ ἐφορμῶν καὶ ὁ ἡρεμῶν. Πλήρη χάριτος κρίνονται τὰ χαράγματα ἀγριοαιγῶν τὰ ἀνευρεθέντα εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Παίρ - νὸν - Παίρ. Ἐξ ὧν αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι οἱ καλλιτέχναι τῆς τεταρτογενοῦς

Δύο εἰκόνες ἀπὸ τὸ σπήλαιον τῆς Ἀλταμίρας. Ὁ «ἐφορμῶν» καὶ ὁ «ἡρεμῶν» βίσων.

ρονὸ ἀνεκάλυψαν καὶ περιέγραψαν πλῆθος εἰκόνων, εἰς δὲ τὸ σπήλαιον τῆς ἐν Γαλλίᾳ Κομπάρέλ, ἀνεῦρον οὐχ ὀλιγώτερα τῶν 110 τοιοῦτων καλλιτεχνημάτων.

Τὰ εὐρήματα αὐτὰ ἔχουν σημασίαν κατὰ πολὺ σπουδαιότεραν ἐκείνης ποῦ θὰ ἐνόμιζέ τις ἐκ πρώτης καὶ ἐπιπολαίας ὀψεως. Δὲν μᾶς φανερώουν ἀπλῶς καὶ μόνον ὅτι ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἠρέσκετο εἰς τὸ νὰ διακοσμήσῃ τὴν κατοικίαν του εὐπρεπέστερον ἀσφαλῶς καὶ μὲ ἀσυγκρίτως «καλύτερον» (γοῦστο), ἅπ' ὅτι ἀρέσκονταν νὰ διακοσμοῦν τὰς ἰδικὰς τῶν κατοικίας ὠρισμένοι σύγχρονοί μας. Τὰ σχέδια μαρτυροῦν καὶ κάτι ἄλλο, σπουδαιότερον, ὡς εἴπομεν. Ἐν πρώτοις, δὲν εἶνε μεκρογραφίαι ἢ καλλιτεχνήματα περιωρισμένων διαστάσεων, ὡς συμβαίνει μὲ τὰ ἐπὶ ὀστέων ἢ κεράτων ἔργα τέχνης. Εἶνε κατωμένα εἰς μεγάλας διαστάσεις, κάποτε δὲ καὶ τεραστίαις. Αὐτὸ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μελετήσωμεν πολὺ καλύτερα τὸ σχέδιον ἀλλὰ καὶ τὴν τεχνολογίαν. Τὰ τυχὸν «λάθη» ἢ τὰ καλλιτεχνικὰ χαρίσματα, φαίνονται ἐδῶ πολὺ σαφέστερον. Ἐξ ἄλλου, τὰ χαράγματα εἶνε ἄλλοτε θαυμάσια χαράγματα, ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι ἤπληρον τὰ κατὰλληλα τεχνικὰ μέσα δίχως νὰ παρεμποδίζεται ὁ καλλιτέχνης εἰς τὸ ἔργον του, ἄλλοτε δὲ τὰ χαράγματα εἶνε κατὰ πολὺ ἐλαφρότερα, ὅποτε, πάλιν φαίνεται ἡ αὐτοπεποιθὴς καὶ ἡ ἀσφάλεια χειρὸς τοῦ τεχνίτου. Πῶς πάλιν ἡ εἰκὼν τοῦ περισταμένου ζώου εἶνε τόσο λεπτή ὥστε διαχωρίζονται ἀκόμη καὶ αἱ τρίχες τοῦ τρώμα-

τος ἑκάστης εἰκόνος ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὄρον εἰς 1 μέτρον καὶ 50 ἐκ. ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ εἰκόνες ὕψους 15 μέχρι 20 μέτρων ἀπὸ τὸ σημερινὸν ἐπίπεδον τοῦ σπηλαίου. Ἀλλὰ πάλιν φθάνουν μέχρι τοῦ στεγώματος, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα εἶνε χαμηλόν, μέχρις ὕψους ἑνὸς ἢ δύο μέτρων. Βεβαίως αἱ διαστάσεις αὐταὶ δὲν εἶνε αἱ ἀκριβεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διότι οἱ σταλακτίται, ἐπικαθίσσαντες καὶ ἀποτελέσαντες στρώματα ἐπὶ στρωμάτων, παρεμόρφωσαν μοιραῖως τὴν κατασκευὴν τοῦ σπηλαίου καὶ ἰδίως τὸ ὕψος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Εἰς ὀρισμένα σπήλαια αἱ εἰκόνες εἶνε θαυμάσια χαραγμέναι εἰς τὰ τοιχώματα. Τὰ χαράγματα φθάνουν κάποτε εἰς βάθος 5 καὶ 6 χιλιοστομέτρων. Τὸ πλάτος τῶν γραμμῶν αὐτῶν εἶνε συχνὰ ἀνάλογον μὲ τὸ βάθος των. Συχνότατα συμβαίνει νὰ ἔχουν καλυφθῇ ἀπὸ σταλαγματικὸν ἐπίχρισμα, πάχους ἑνὸς μέχρι τριῶν χιλιοστών, μερικαὶ ἀπὸ τὰς εἰκόνας αὐτὰς εἶνε κατεσκευασμένοι μὲ λεπτάς χαράξεις, εἰς τρόπον ὥστε ἐνθυμίζουν ἀπλὰ ξυσμάματα τοῦ θράχου.

Ἄλλοι πάλιν ἐκφράζεται ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἀπαλὴ αὐτὴ χάραξις καὶ τὰ ἀπλὰ «ξυσμάματα» ἐπὶ τοῦ θράχου δυνατόν νὰ ἀπετέλουν ὀρισμένην «γνωτοπρίαν», νὰ ἐγίνοντο δὲ οὕτω ἀπὸ σκοποῦ.

Μεταξὺ τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν αὐτῶν εἰκόνων αὐτὰς ἀναφέρεται τὸ πεοίφημον «Μαμουθ τῆς Κομπάρέλ» τὸ ἀνευρεθὲν ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τοῦ ὁμωνύμου σπηλαίου. Κατὰ τὴν γνώ-

περίοδον εἶχον εἰς τὴν διάθεσιν των ἀναριθμητὰ τεχνικὰ μέσα, τὰ ὅποια βεβαίως κατεσκεύαζον μόνον των. Ὁμοῦ δὲ μετὰ τῶν τεχνικῶν ἐκείνων μέσων, εἶχον καὶ τὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὴν τεχνολογίαν καὶ τὴν ἐμπνευσιν, ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ ἀποδίδουν τόσο διαφοροτρόπως τὰ συναισθηματὰ των, νὰ ἀπεικονίζον τὸν ἑξῶ κόσμον, δίχως ποτὲ νὰ μιμοῦνται ἢ νὰ ἀντιγραφῶν δουλοπρεπῶς, οὔτε τοὺς ἄλλους, οὔτε καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν των.

Κατὰ τὴν γνώμην νεωτέρων ἐιδικῶν καὶ πολυἀριθμοὶ ἀναπαράστασεις ζώων εἶνε μαρτυρικὸν τῆς προσοχῆς τὴν ὅποιαν ἀπέδιδεν ὁ τότε ἄνθρωπος εἰς τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων φαίνεται ἀκόμη νὰ εἶχε μαγικὴν δύναμιν ἢ ἀπεικόνισις.

Ὅλαι αἱ τελευταῖαι ἀνακαλύψεις ἐπιβεβαιοῦν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Εἰς τὸ Ἐυζί, ἀνευρέθησαν δύο στήλαι ὕψους 75 περίπου ἑκατοστῶν, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων εἶναι ἐξωγραφισμένον ἕνα ἄλλο, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης τάρανδος μετὰ τοῦ νεογνοῦ τῆς.

Αἱ δύο αὐταὶ στήλαι εὐρίσκοντο εἰς ἀπομονωμένην γωνίαν σκοτεινὴν, εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ σπηλαίου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνισχύεται ἡ ὑπόθεσις — ἐφόσον ἐπιτρέπουν πρόωροι συμπερασμοί — ὅτι ὁ προορισμὸς τῶν σπηλαίων αὐτῶν ἦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θρησκευτικός.

Χαρακτηριστικὸν εἶνε ἐπίσης ὅτι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ καλλιτεχνήματα λείπει ἡ ἀπεικόνισις φυτῶν καὶ ἀνθέων. Αὐτὸ δὲ παρατηρεῖται καθ' ὅλην. (Συνέχεια εἰς τὴν Σελίδα 432).